Ч. 286. Субота 6 січня 1912 (24 грудня 1911). Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З турецкої палати послів. — Ворохобня в Хіні. — Ішпанції в Марокко. — Італїяньско-турецка війна.

В турецкій палаті послів прийшло оногди до бурливої стички між молодотурками і опозицию. Опозицийні бесїдники вносили, щоби звернути ся до сенату, чи нема конфлїкту а молодотурок Сейід поставив внесене, щоби безпроволочно взяти під наради зміну 35 статі конституциї. З сего прийшло до дискусиї над першеньством внесеня. Пос. Суті Фікрі жадав, аби голосувати над першеньством внесеня. Коли молодотурки, не зважаючи на те, почали голосувати над внесенем Сейіда, опозиция серед протестів покинула салю. Між независимим послом Ферідом і б. міністром Солядом прийшло до суперечки. Соляд назвав посла брехуном, Ферід назвав его боягузом і зрадником і мало не побив его. Внесене Сеїда перейшло 103 голосами против 2-ох. Внесене опозициї відкинено 100 гол. против 90. Дискусию над зміною 35 статі визначено на слїдуючий день.

Вісти з Хіни являють ся дальше хаотичними. Вправді Шанґай умовив ся з Пекіном, що якийсь час мав тревати роз'ем, але в ночи з неділї на понедїлок розпочалась знов военна акция. Републиканції заатакували становища цїсарских приклонників від Ганяну до Вучану, але без особлившого успіху для обох сторін. Канонада тревала до вечера. Бюро Райтера доносить, що коли один з цїсарских вояків арештував на граници німецкої концесиї мнимого шпигуна, товпа напала на него і убила.

Тимчасом др. Сун-Яцен удав ся з Шанґаю до Нанкіну і з усякими почестями обняв свій новий уряд першого президента хіньскої републики. Однак з послїдних донесень з головної републиканьскої кватири у Вучанї зачувати, що др. Сун-Яцен готов зрезиґнувати в хосен Юанші-Кая, коли той схоче обняти сей уряд. Кажуть, що сю чутку пущено в тій цїли, аби Юаншікая скомпромітувати в опінії цїсарского двора. Що правда, манджурска партия і без того відносить ся до него з недовірем. Пекіньский кореспондент „Daily Telegraph-у“ оповідає про него, що він „від кількох днів не голить ся, ночами не спить і зраджений всіми боре ся на всі боки як лев“.

Він все ще не тратить надії, що династию можна уратувати. Коли революціонери проголосили в Нанкінї републику і вибрали д-ра Сун-Янцена президентом і перервавши мирову конференцию що-до складу національного збору, звернули свої войска знов на північ, диктатор Юаншікай скликав віцекоролів до Пекіну з порученем, щоби привели 200.000 вояків.

Після урядових ішпаньских донесень число ворожих Кабилїв над рікою Кертом в Марокку зросло на 20.000 мужа, а крім того з глубини краю прибувають все нові. Ішпаньскі войска одержали вже поміч в силї 6.000 людий, а 9.000 есть готових до висилки. Опісля піде ще 10.000 вояків. Від'їзд вояків відбуває ся серед одушевленя товпи, лише социяльні демократи і републиканції протестують против війни. На новорічні дарунки для войск, що находять ся в Африці, зібрано дорогою публичної субскрипциї кілька тисяч пезетів.

„Voss. Ztg.“ доносить з Царгорода, з кругів молодотурецкого комітету, що панує там велика охота закінчити тріполїтаньску війну. Однак головна трудність лежить у факті, що італїяньский король проголосив вже анексию Тріполїсу, між тим коли Туреччина була готова заключити мир, як би їй удалоль було, хоч би лише про око, удержати зверхність султана над Тріполїтанією. Панує погляд, що небавком розпічнуть ся переговори і що знайде ся підстава до закінченя війни, на яку Турки не мають гроший а що важнійше, можности транспортованя войск і гроший до Тріполїтанії по заостреню граничних сторожий в Египтї і в Тунісї.

Італїянції поволи, але безперестанно посувають ся в глубину Африки. Турецкі і арабскі віддїли уступають раз враз; загально надї

15)

З північної Африки.

(Після дра Штерна, Г. Зінґера, Нея і др.—зладив К. Вербенко).

(Дальше).

Хто любить дахтилї і шукає за ними по склепах, той певно їв і дахтилї з Біскри, хоч і не знав о тім нічого, бо дахтилї з Біскри то найсмачнійші, найделїкатнійші і они розходять ся по цілім сьвітї. В Біскрі есть 90.000 дахтилевих пальм. Я їх не числив, бо по перше треба би бути хиба дурнуватим, а відтак і не потреба, бо як сказано, француский уряд податковий пильнує їх добре і числить докладно, щоби знав, який має на ті дерева наложити податок. Тут в Біскрі кінчить ся зелїзниця. Хто хоче, може ще страшенним почтовим возом їхати кілька днів дальше аж до Туґурта, але такої приємности ледви чи хто хотів би собі зробити.

Мимо своїх 90.000 дахтилевих пальм, була би Біскра пова Альжериєю мало що більше знана як перед 15 роками, як би з неї не зробило ся було курацийне місто серед пустинї. Курацийне місто серед пустинї! Як би то був хто сказав перед пятьдесяти роками, то люди були би его висьміяли, сказали би були, що то якийсь несповна розуму так говорить; тепер однак все можливе. Коли хорого висилають в дорогу по мори, коли зимою кажуть їхати в Альпи вкриті снїгами, коли кажуть босо бігати по мокрій сїножати, або коли годують его сухими булками, то чому не висилати би его й в пустиню?

Б і с к р а складає ся з двох відділених від себе осель, зі старої і нової Біскри. Стара Біскра була вже Римлянам знана, она така стара, що подобає більше на купу румовища, а нова Біскра така нова, що чути ще в ній сьвіжий тинк і олїйну фарбу. Початки нової Біскри сягають часів францускої окупациї і не було би що про неї згадувати, колиб она не була осередком дуже інтересного житя. Правильві як на шахівници, припираючі до великої кріпости улиці з малими, подібними до скринок домами; городи до проходів, до трох четвертих вкриті порохом, кілька гостинниць, кілька малих малозначних мошей і красний памятник кардинала Лявіжері (Lavigeri) — от і все, що складає ся на загальні очерки нової Біскри. Але яке тут ріжнородне житє! Певно, що в тих паньских улицях францускої кольонії, де панує вічна нудьга, не можна его шукати, лиш треба, не зважаючи чи на порох, глоту і крики, шукати его на тих передмістях, де жиють тузенції. Тому згадаю зараз про одну прикмету Нової Біскри, котра єї робить незвичайним містом.

Біскра есть таким містом торговельним, де сходять ся множество аґентів купецких і купців, людий молодих, котрі ще нежонаті або котрі полишили свої родини дома. Щож дивного, що того рода проводирі караван і купції, що скуповують дахтилї або який инший товар, по довгих трудах подорожи шукають якоїсь розривки. Ся обставина зробила з Біскри місто, в котрім чоловік після арабского понятя не занудить ся. А як тут ті подорожуючі купції бавлять ся, зараз розкажу.

— Я вас поведу до мошеї — зідозвав ся до мене один з тих влїзливців, що то стоять коло готелів і чекають, щоби якогось чужинця зловити. — Дай менї спокій з твоєю мошеєю, одна як друга. — То я поведу вас туди, де показують ся Улад-Наіл, то дуже інтересно побачити.

На то я згодив ся. Улад-Наіл то, бачите, баядери, таночниції, з племени тої самої назви, котре мешкає в горах на захід від Біскри. Они серед арабского жіноцтва займають зовсім виїмкове становище. Ходять собі зовсім свобідно, не заслонюючи лиця, співають, грають і танцюють і тим способом забавляють Арабів та вандрують для зарібку по цілім сьвітї. Колиж промине краса — а в сих сторонах то дуже борзо, аж надто борзо буває — то они, зложивши собі красний гріш, вертають домів, віддають ся там та підготовляють відтак молодше поколїнє до такого самого житя. Біскра то головна кватира баядер а місце, де они показу-

ють ся, що небавком прийде до кровавої розправи, яка остаточно порішить судьбу війни.

Рівночасно помагає Англія в дипломатичній дорозі Італіянцям. Коли правдивою є вістка англійских телєграфічних аґентур, то англійский амбасадор в Царгороді заявив великому везирови, що на случай, коли відносини в европейскій Туреччині не поправлять ся, тоді англійске правительство буде приневолене прилюдно оголосити звіти своїх консулів в Македонії і Альбанії, наслідком чого вмішане европейских держав, яке після заведеня конституциї в Туреччині устало, може стати актуальним. Англія таки на добре добирає ся до Туреччини. Майже певно, що сей натиск Англії на ту Туреччину стоїть в звязи з наміреним поділом Персиї. А видно, що погрозу Англії добре взяли собі до серця навіть Молодотурки, що доси займали все непримириме становище у війні, коли вже заявляють охоту до заключеня мира. Здає ся, що таки прийде небавком до згоди, бо великі держави знов підняли зусиля, як в Римі, так також в Царгороді, щоби зробити вже раз конець тій дивній війні. Італія бажає як найбільше скористати при переговорах, бо для ефекту мобілізує тепер знов нові полки піхоти.

Новинки.

Львів, 5 січня 1912.

— **Іменованя.** Є. В. Цісар іменував приватного доцента фрайбурґского університету в Швайцариї, дра Зиґм. Цибіховского надзвичайним професором межинародного права на львівскім університеті. — Президия кр. Дирекциї скарбу іменувала офіцияла митового, Йос. Кохая ревідентом митовим в IX кл. ранґи а титулярного старшого респіцієнта сторожі скарбової Павла Драґоша поборцем митовим в XI кл. ранґи.

— **Іспити приватні** відбудуть ся в академічній ґімназиї — головній і на филії — дня 22 січня, вступні іспити дня 1 лютого н. ст.

— **Напад на колядників.** Межи Угновом а Каровом недалеко ліса напало підчас латиньского Різдва кількох карівских парібків на колядників, Стефана Павлика і Володислава Каміньского, Стефана Павлика і Володислава Каміньского, що йшли до міста з „вертепом“. Пяні парібки грозячи стрілянєм, домагали ся виданя заколядованих гроший, а коли нападені не хотіли того зробити, відібрали у них насильно 32 К, поломили „вертеп“, а протестуючих побили. Повідомлена про се жандармерия арештувала 4 виновників а 2 сховали ся.

— **З зелізниці.** Вчера около 9 год. вечером при виїздї поїзду ч. 291 на стациї Судова Вишня вхопились із шин три порожні вози і затарасували зворотниці виїздові та сперли виїзд поїзду. З тої причини поїзд особовий ч. 20 спізнив ся о 5 годин, поїзд ч. 18 о дві години а поїзди поспішні ч. 1 і ч. 2 спізнили ся більше як о годину. З людий не стало ся нікому нічого.

— **Краєва Рада шкільна** затвердила вибір о. Ал. Руденьского і М. Відриха відпоручниками повіт. ради до окр. ради шк. в Богородчанах; Фр. Ірвата, дир. мужеской школи виділової в Золочеві, на представителя учительского звания до окружної ради шк. в Золочеві; затвердила в учительскім званю і надала титул професора дійстним учителям середних шкіл: Ад. Рибіньскому в II. польскій ґімназиї в Тернополи; Фр. Дубасови в ґімназиї в Горлицях; іменувала заступниками учителів в середних школах: Руд. Векса в ґімназиї V. у Львові; Вл. Вілюша в польскій ґімназиї в Перемишли; дра Ром. Менціньского в II. реальній школї у Львові; Войт. Райсіґа в ґімназиї в Городку Яг.; перенесла Каз. Врублевского, заступника учителя в реальній школї в Раві рускій, до Кракова.

Краєва Рада шкільна іменувала в народних школах: Мих. Оґнєвску учителькою 5 кл. виділової школи в Дрогобичи; Ів. Каміньского управителем 6-кл. мужескої школи в Ст. Санчи; Ів. Рудакевича управителем 2 кл. школи в Волчинци; Л. Посацкого управителем 2-кл. школи в Пикуличах; Й. Голейкову учит. 2-кл. школи в Берегах; Вол. Яворску учит. 2-кл. школи в Скотниках; учителями і учительками 1-кл. шкіл: Й. Гомулкевичівну в Майдані; Вел. Думановского в Говилові малім; перенесла: Луку Данева, учителя 3-кл. мужеської школи виділової в Снятині, приділеного до виділ. школи муж. в Бучачи на рівнорядну посаду до 3-кл. муж. школи виділ. в Бучачи; Пав. Рихлевского управит. і М. Янішевску, учительку 4-кл. школи в Зборові на рівнорядні посади до 5 кл. школи в Зборові; Вол. Козака, учит. 1-кл. школи в Яиници на рівнорядну посаду в Викторові гор.; Юл. Тимчука, учит. 1-кл. школи в Свершівцях на рівнорядну посаду до 1-кл. школи в Королївці.

— **Убийство в Вайтчепель.** На льондоньскім предмістю, де жиє найбільше Жидів, убито перед кількома днями Жида Шмілу Мільштайна, літ 35, і єго жінку Анну, літ 30. Мільштайн походив зі Стрия. Перед двайцяти роками родичі єго виеміґрували до Льондону і там осіли. Шміла оженившись, заложив собі на згаданім передмістю кошерну реставрацию для Жидів. Тут вело ся єму добре і він призбиравши трохи гроший говорив, що небавком верне до Галичини. Найбільші доходи мали Мільштайни з того, що в пивници удержували картярску нору. Минулого четверга знайдено обоє супругів неживих. Анна мала кількадесять ран від ножа на цілім тілї а Шміла мав глубоку рану на грудех і на шиї також від ножа. Полїция вислідила, що убийником єсть якийсь Маєр Абрагамович, також родом з Галичини. Він вже й признав ся до убийства і сказав, що зробив то з розпуки, коли єго ограблено зі всїх гроший в картярскій норі Мільшайнів.

— **О шпігуньство.** З Кракова доносять: Перед звичайним трибуналом відбула ся тут карна розправа против 26-літного Николая Лянґнера, бувшого урядника зелізничого, обжалованого о шпігуньство в користь Росиї і против Мариї Ткачової, котра поправді сказавши попалась без власної вини на лаву обжалованих. Після акту обжалованя Лянґнер вислав був лист до краківскої команди корпуса з просьбою прислати кого до готелю „Бельведер“ на дуже важну конференцию. Лист був підписаний „М.“. На сю конференцию пішов 18. вересня м. р. штабовий капітан Рибак, але для осторожности взяв зі собою комісаря полициї Крупіньского. Автор листа назвав ся підчас конференциї Зиґмунтом Ваґнером і заявив, що єго прислали до Галичини російскі войскові власти в цїлях шпігуньства, але він хоче бути в австрийскій службі, щоби паралїжувати роботу російских шпігунів в Галичині. З розмови з ним ввміркували оба єго інтерльокутори, що Ваґнер хоче підойти штаб, щоби тим лекше дібрати ся до войскових тайн. Конференцию перервано і Ваґнера арештовано. За-

---

ють ся, що каварні на передмістю, то від них дістало свою назву.

Для тих, що готові би представляти собі тоті баядери і льокалї, де они показують ся, в злім сьвітлї, треба тут зараз додати, що ніяка европейска дама проживаюча в Біскрі не соромилась би зайти вечером, розуміє ся в супроводі якогось мужчини, до котроїсь з тих каварень та придивити ся, що там діє ся, отже й там читач може зовсім спокійно пуститись зі мною на ту нічну вандрівку.

То ще зовсім не пізно, бо лиш девята година вечером, але на улицях европейского міста вже ані живого духа; люди полягали вже спати. Ідемо отже дальше, аж чуємо здалека якусь ніби музику. Коли підходимо близше, чуємо вже, що то хтось бє в бубен, що дзвонять дзвіночки і нагадуєсь нам тота решітка, що то й в Европі ще не зовсім позабута. На улицях робить ся яснїйше і музику чути виразнїйше. Заходимо в якусь вузку улицю, де вже так повно людий, що перейти годї. То самі сини пустині в білих або кольорових бурнусах; тут і там серед тої глоти покаже ся кількох туристів або французских вояків. З отвертих каварень виходить сьвітло на улицю, воздух переповнений запахом якогось кадила, змішаним з запахами, які виходять з кухні, де щось смажить ся. Товпа людий посуває нас поволи наперед. Люди ті звичайно такі поважні, тепер якісь веселі, сьміють ся, балакають, жартують і з жартів поштуркують ся взаїмно або потручують один другого, зовсїм так, як то й у нас роблять, коли забудуть на свої клопоти.

А загляньмо тепер на хвильку до отсеї каварні що тут перед нами! Чи то не образ з книжки байок з тисяч і одної ночи? Чи то не мореплавець Сіндбад, що онтам сидить в крузї своїх приятелів та розповідає свої пригоди на моря і суши? А всї, що підогнувши ноги під себе, сидять на лавках попід стїнами або таки на земли, не зводять очий з него, так слухають єго уважно. Ах, коби то можна зрозуміти, що він розповідає!

Зараз в другім, сусіднім шинку, чи ніби то в каварни подібний образ, але тут вже не оповідач, лиш якийсь чоловік, що вичитує щось із книжки, яка перед ним лежить. Товпа суне нас дальше аж перед льокаль, де виступають вже Улад Наіли. То ясно осьвітлений, довгий склеплений льокаль, в котрім вздовж обох довших стін уставлені лавки терасовато одна над другою а на них сидять люди густо один коло другого і курять. У вузкім переході між лавками тріпоче ся якась женщина а в глубині поза нею якась орхестра грає так страшно, що аж годї видержати. Властитель каварні побачив нас та й зараз прибіг, щоби зробити нам місце і привів з собою якогось чорного наймита, котрий служить тут до того, щоби викидати за двері нелюбих гостий. В одній хвили викинув він кількох Бедуїнів, котрі, видко, за довго тут вже сиділи і зробив нам місце.

Наш прихід викликав в каварни оживлене. Музика зачала ще сильнїйше вигравати і танець розпочав ся на ново. Дриптаючи біжить Улад-Наіл то десять кроків наперед то десять взад, не обертаючись, очи єї стовпом споглядають наперед а горішна часть тїла ніби якось корчево випростована; руки витягнені наперед то підносять то спускають якусь ленту. Чи то якась жива людина чи може якась автоматична лялька? А музика грає все одної і тої самої без кінця. Нараз перескакує в якесь шалене темпо, котре переносить ся також і на рухи таночниці; єї постава, що правда, все ще так само випружена як і перед тим і очи все ще стовпом дивлять ся в одно місце, але всї мязи кадовба зачинають дрожати так, що аж яскрава шовкова сукня зачинає на ній шуміти і металеві обручки на шиї, руках і ногах коло кісток зачинають бренїти і дзвонити. Здаєсь неможливо а таки правдиво: таночниця ніби стоїть а все-таки цїла рушає ся і дрожить. Монотонність музики, монотонність танцю, душний солодкавий запах амбри, міцна кава, ароматичний тютюн і сотки розпалених очий — все то разом виконує якийсь гіпнотичний чар, присипляє змисли... Нараз музика уриває а Улад-Наіл в одній хвили стоїть недвижимо. За хвильку лїзе вже до нас через лавку і з усьміхом, що сягає від уха до уха, витягає до нас свою вузоньку руку з пофарбованими на червоно нігтями. І підчас коли ми шукаємо в кишени за бакшішом, маємо час придивити ся єї дико красному расовому личку, єї величезним ковткам та обручкам на шиї і подивляти з близька єї сукню з тоненької шовкової материї.

Чи підемо ще до инших каварень? Менї здає ся, що нам вистане ся одна на нині; в противнім случаю готова би нас завтра голова розболїти.

Біскра має хороший, в ново-маврийскім стилю збудований ратуш, касарню, богато готелів та й немало каварень з баядерами або так званих в Европі тінґельтанґлів. В зимі то все може красно, але лїтом воліло би ся бачити старі пальми і оливні дерева на тім місци, де стоять тоті будинки.

(Дальше буде).

раз при ревізиї найдено у него ріжні компромітуючі предмети і папери, як кишеневий фотографічний апарат, кілька зелізничих білєтів з Кракова до Коросна і Перемишля, обширний рапорт до якогось росийского полковника з описом фортів коло Велічки і нового моста на Вислі, та росийский паспорт на імя Миколая Лянґнера. В слідстві Лянґнер до всего признав ся. Від червня м. р. відбув в варшавскім штабі 3-місячний шпигуньский курс, опісля полковник Батюшин дав єму 50 рублів на дорогу, фотоґрафічний апарат і вислав до Галичини. З штабом Л. пізнав ся через Валєрию Команевску, що під іменем „Гальки" служила в варшівскій охрані. До Галичини вибрали ся обоє і Команевска примістила Лянґнера у Ткачової, жінки брата свого мужа. Там побула разом з ним 10 днів, опісля обоє вернули до Кракова і К. від'їхала до Варшави. Трибунал по переведеній розправі засудив Лянґнера на рік тяжкої вязниці а Ткачову увільнив.

— **Дрібні вісти.** Сегорічна зима якась незвичайна. Замість морозів — тепло по кілька степенів а замість снігу — болото. Нині до сьвіта було 2 степені тепла а в полудне сонце пригріває як колиб вже перед весною. Бідні шпортовці що на совгах і лещетах та ґрендзолах могли би уживати розривки аж до зломаня карку, сумують. Чей може природа змилує ся над ними і пішле їм ще трохи снігу і морозу. — В електричній палярни ячменю при ул. Жовківскій ч. 6 полишено ячмінь в печи без дозору і ячмінь зачав горіти, що дало причину до заалярмованя сторожі пожарної. — О. Винницкого в Галичи засудив тамошний суд на 2 дні урешту за то, що побив ся з якоюсь бабою, чи радше єї побив. — Вчера арештовано якогось Фроіма Шора із Старої Соли, котрий витуманював від легковірних гроші в той спосіб, що ворожив їм будучність з нумерів витягнених з мішочка. — Староство в Снятині засудило православного сьвященика о. Гудиму на 200 кор. грошевої кари або 14 днів арешту за то, що відправляв в Залучу коло Гнятина православне богослуженє без позволеня. Позаяк о. Гудима не заплатив кари, то его замкнено до арешту.

— **Смерть під колесами поїзду.** Поїздом зелізничим ч. 30, що їхав з Бродів до Львова, їхав в неділю 22-лїтний шлюсар зелізничий з Бродів, Гек. На стациї в Краснім дістав ся Гек в невиясненний доси спосіб під колеса поїзду, котрий переїхав єму через груди і зробив смерть на місци. Тіло полишено в Краснім, де відбула ся секция. В який спосіб дістав ся Гек під колеса поїзду, сего не можна було дослідити; мабуть упав з помосту при висїданю.

Господарство, промисл і торговля

— **Важне для посідачів Листів заставних Земельного Банку Гіпотечного!**

Дня 31 грудня 1911 р. відбуло ся прилюдно в присутности правительственного комісаря і нотаря, перше льосоваре 4 і пів процентових Листів Заставних Земельного Банку Гіпотечного.

Іменно вильосовано і до амортизациї призначено слідуючі 4 і пів процентові Листи Заставні:

Серия I. по 100 корон.
Числа: 6, 29, 63, 257.
Серия II. по 200 корон.
Числа: 158, 198, 307, 355, 465, 562, 594, 609, 615, 645, 646, 650, 661.
Серия III. по 1.000 корон.
Числа: 60, 121, 135, 204, 205, 340, 405.
Серия IV. по 2.000 корон.
Числа: 2, 123, 135, 272, 273, 274, 275, 292, 378.
Серия V. по 10.000 корон.
Числа: 31, 85, 148, 202.

Виплата вильосованих Листів наступить дня 1 липня 1912 р.

Звертаєть ся увагу, що вильосовані Листи перестають від дня 1 липня 1912 р. опроцентовуватись. Вправді купони вильосованих Листів може каса дальше виплачувати, але виплачені квоти відшибне опісля від суми капіталу припадаючої за Лист.

Зволять проте Вп. посідачі дотичних Листів предложити їх Банкови до означеного реченця виплати враз з всіми купонами, тоді ще неплатними і тальоном.

Каса Банку виплатить повну іменну вартість Листа готівкою, або на бажанє виміняє вильосований Лист на новий такої висоти і доплатить готівкою ріжницю курсу. Крім того заплатить каса готівкою купон платний дня 1 липня 1912 р.

Телеґрами.

Цетиня 5 січня. Сесию скупштини вчера замкнено. — Архієпископом в Антиварі іменований парох в Цетию о. Добреціц.

Петербург 5 січня. Закон о закупні варшавско-віденьскої зелізниці одержав санкцию. Входит він в житє дня 14 с. м.

Льондон 5 січня. До „Daily Telegr." доносять з Шанґаю під датою 4 с. м.: Юаншікаі предложив телеґрафічно Вутінґ-Фанґови продовженя застановленя воєнних кроків, котре кінчить ся дня 5 с. м., ще на 10 днів.

Тебріс 5 січня. (П. Аґ.). Чотири доми, з котрих підчас послідних борб стріляно до росийского войска, висаджено у воздух. — Воєнний суд засудив ще 3 особи на смерть через повішенє. — Спокій в місті знов заведено.

Каір 5 січня. Відділ анґлійских їздців на верблюдах одержав приказ патрольовати на африканьскій стороні Суеского каналу, щоби не допустити до виладованя контрабанди.

Надіслане.

Рух поїздів зелізничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. після часу середно-европейского.

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12·35, 3·40, 8·22, 8·45, 2·30§), 2·45 3·50*), 5·46†), 6·05, 7·00, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 15/9 включно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), 2·18, 8·46, 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: 2·50, 6·10, 9·15, 9·37, 2·20, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·25.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, 9·05, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в неділї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), 2·33, 9·09, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в субору і неділю.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова;

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в субору і неділю.

Приходять до Львова

на головний двірець:

З Кракова: 2·22, 5·50, 7·30, 9, 10·15, 1·30, 2, 5·48, 7·15†) 8·25, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, 2·10, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: 12·05, 5·45†), 8·05, 10·25*), 2·05, 5·52, 6·26, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·08.
§) Від 18/6 до 10/9 включно лиш в неділї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, 9·58, 1·40, 9·00.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

З Яворова: 8·15, 4·30.

З Підгаєць: 11·15, 10·20.

З Стоянова: 10·04, 6·30.

На Підзамче:

З Підволочиск: 7·01, 11·35, 1·55, 5·16, 10·13, 9·52†)
†) З Красного.

З Підгаєць: 7·26*), 10·54, 6·24*), 9·57, 12·00§)
*) З Винник. §) З Винник в субору і неділю.

Зі Стоянова: 9·42, 6·11.

На Личаків:

З Підгаєць: 7·10*), 10·38, 6·08*), 9·41, 11·44§)
*) З Винник. §) З Винник в субору і неділю.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ.

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Недопада.